

а ако работех в клиниката и се смеех безгрижно на остроумията ти! Защо, защо не разбра това?

ПЕТРИНСКИ

/снизходително/. - Ето бе, ето! Доклад до декана, с който искам ново ординаторско място в клиниката си! /Изважда от джоба си сгънат лист хартия и го подава на Мария./

МАРИЯ

/скача настръхнала от стола си/. - Комедиант! /Грабва листа, смачква го и го захвърля презрително настрана/. - Дори в момент като този не можеш да отстъпиш от характера си! /Задавена от гняв./

У!

Късно идва решението ти! Не мога да приема тази сделка!

ПЕТРИНСКИ

/глухо и развъмнувано/. - Мария! Кълна ти се, че няма да подозирам нищо! Повярвай, ако си ме обичала наистина!

МАРИЯ

/с отвращение/. - О, моля те, не се кълни! Животът е изсушил душата ти най-прекрасното, с което се раждаме: вярата в човека! А вече не те и обичам, за да мога да правя жертви!

ПЕТРИНСКИ

/съкрушено и умолително/. - Прости ми, Мария! Никога не съм те обичал повече от сега!

МАРИЯ

-Не мога да ти простя, Андрей! Нищо, нищо... нищо повече не виждам у тебе! О, не ме гледай така трагично! След половин час ти ще почнеш отново да гледаш спокойно през микроскопа си! А сега, сега аз си отивам! /Към Ана./ -Довиждане, Ана!

срещи...